

LADY WILKINSON CỦA TÔI

Ngay tối hôm ấy tôi nhắn tin cho bà, báo rằng tôi sẽ ở lại năm ngày và hỏi bà muốn dùng quãng thời gian đó ra sao.

Tôi chỉ vừa kịp đặt điện thoại xuống.

Chưa đầy hai phút sau, hồi âm của bà đã tới.

“Sáng mai, mười một giờ.

Tại biệt thự của dì ở Eaton.

Ta sẽ dùng trà kiểu Anh.

Cho dì biết cháu đang ở đâu.

Dì sẽ đưa địa chỉ cho tài xế, anh ấy sẽ đến đón cháu.”

Tôi mỉm cười.

Tổ chức thì kiểu nhà binh.

Thanh lịch thì kiểu Anh.

Lời mời thì không thể chối từ.

Tôi trả lời ngay.

“10 giờ 30 cháu sẽ đứng trước khách sạn Four Seasons.

Cháu ở gần đó.

Cháu sẽ đi bộ ra.”

Rồi tôi còn ngồi nhìn tin nhắn thêm một lúc trước khi gửi tiếp một tin nữa.

Tôi thật lòng để tâm vào cuộc gặp của hai chúng tôi.

Có lẽ còn hơn mức tôi chịu thừa nhận.

Tôi có cảm giác mình đang sửa soạn cho một nghi lễ không có chủ lễ.

Hôm sau, cả hai chúng tôi đều đến đúng giờ từng phút.

Người tài xế tên là Dominique.

Ông gốc Pháp.

Nhã nhặn.

Kín đáo.

Có giáo dục đến mức hoàn hảo.

Khi xe chạy qua những con phố ấy, một cảm giác lạ lùng ùa đến với tôi.

Như thể tôi đã từng ở đó.

Ký ức bỗng đưa tôi ngược về năm 1993.

Cũng nơi này.

Cùng một đồng nghiệp cũ ở Gillette.

Tôi nghĩ đó chỉ là trùng hợp.

Một trong những món quà mà đời đôi khi đem tặng dù ta chẳng xin.

Tôi bước vào lâu đài.

Bà vẫn gọi nó là biệt thự, vì tính khiêm nhường vốn có.

Với tôi, đó là một tòa lâu đài.

Tòa thứ hai tôi từng đặt chân đến trong đời.

Tòa thứ nhất là lâu đài Bran ở Transylvania.

Tôi đến đó để gặp một nữ giám đốc phi thường, một người đàn bà tuyệt vời, người làm chủ nhà đón tiếp bá tước Vlad, vốn nổi tiếng hơn với cái tên Dracula Kẻ xiên người.

Tôi thấy Maggy ngồi trong chiếc ghế bành cạnh sofa.

Bà đón tôi nồng hậu.

Theo bản năng, tôi đưa tay tìm bàn tay bà để hôn.

Nhưng bà lại theo nghi thức Pháp.

Ba cái hôn.

Chúng tôi chỉ là hai con người cách nhau mấy thế hệ và gắn với nhau bằng một câu chuyện mà cả hai đều chưa kể xong.

Và lần đầu tiên kể từ khi tôi đến, London không còn giống một thành phố nữa.

Nó giống một đích đến.

Tôi nói với bà rằng, theo chỗ tôi biết, nghi thức trà Anh là chuyện của năm giờ chiều.

Ít ra ở trường người ta đã dạy tôi thế.

Còn mười một giờ sáng thì tôi không hiểu nổi đã có gì thay đổi.

Bà mỉm cười.

Rồi bà đáp, với vẻ tự tin chỉ có ở những ai đã sống đủ lâu để không còn cần thuyết phục ai nữa.

“Người Anh uống trà bất cứ lúc nào họ trông có vẻ đang nghỉ ngơi.

Thật ra, đó là lúc họ suy nghĩ.

Là lúc họ ra quyết định.

Chẳng có giờ nào cố định cả.

Trà năm giờ chỉ là một khuôn mẫu mà ai đó đã thể chế hóa để biện minh cho một quãng nghỉ giữa giờ làm.”

Tôi lắng nghe, không ngắt lời bà.

Bà là một người đàn bà mạnh mẽ.

Quyết đoán.

Kiên định.

Thanh lịch.

Không biết mệt.

Bất khuất.

Bà làm bằng thép.

Như những thanh kiếm của bà.

Bà là Maggy.

Bà là Lady Wilkinson của tôi.

Ferdinando